

תת"ע 1062/05/14 - מדינת ישראל נגד ישראל סגל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

30 נובמבר 2014

תת"ע 1062-05-14 מדינת ישראל נ' סגל

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

ישראל סגל

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי הנאשם נהג במכונית בצומת הרחובות לה גארדיה ושד' המעפילים בת"א, בכביש המחולק לנתיבים שבהם סומנו חיצים המובילים לצומת, ויצא מהצומת שלא בכיוון החץ שסומן בנתיב ממנו נכנס לצומת - כל זאת בניגוד לתקנה 36 (ד) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר במיוחס לו ולפיכך התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר נתן אונפנגר ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך ובו גם סקיצה שערך. (סומנו ת/1, ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם ובמסגרת עדותו הוגש תצלום שצילם לדבריו בסמוך לאחר האירוע ומאחוריו גם סקיצה שערך. (סומנו נ/1, נ/2).

לאור התרשמותי הישירה מן העדויות ובשים לב לתוכן, לראיות, ולתוכן סיכומי הצדדים, אני מוצא לנכון לקבוע שהתביעה עמדה כנדרש בנטל ההוכחה וכי לפיכך דין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו.

ראשית ייאמר כי הנאשם בחר לחקור את השוטר בחקירה נגדית קצרה ביותר וזאת על אף שבית המשפט הסביר לנאשם בסבלנות רבה את חשיבותה ומשמעותה של חקירה נגדית וגם לא הגביל את הנאשם בכל הגבלת זמן לצרכי החקירה.

בשים לב לפירוט המצוי בתיאור הנסיבות שרשם השוטר בדו"ח ואשר גם תיאר בסקיצה, ובשים לב להתרשמותי הישירה מן השוטר במהלך עדותו, נחה דעתי כי לשוטר הייתה תצפית טובה אל כל הדרוש והרלבנטי לאכיפה במקום וכי הוא גם היה מרוכז במתרחש מול עיניו.

האירוע התרחש באור יום (בשעה 9:30 בבוקר).

עמוד 1

לא נסתרה עדותו של השוטר על כי מזג האויר גם היה נאה אותה עת והראות היתה טובה.

לא מצאתי כי נסתרה גירסת השוטר על כי הוא גם שמר על קשר עין רצוף.

אף לא מצאתי כי נסתרה גירסת השוטר על כי לא היה דבר אשר היווה גורם הסתרה בינו לבין הצומת בעת האירוע.

רק לראשונה במהלך עדותו של הנאשם במסגרת פרשת ההגנה ורק לאחר שהשוטר כבר שוחרר ועזב את אולם בית המשפט בתום מיכלול עדותו, העלה הנאשם טענה כי לא השוטר דנן (ע.ת. 1) הוא שעצר אותו על אתר וכי לשיטתו ע.ת. 1 לא ראה כלל כביכול את האירוע.

הנאשם בחר כאמור שלא להפנות לשוטר שאלות בעניין זה.

בנסיבות אלה, ומשלא קמה מחלוקת כי ע.ת. 1 הוא שרשם בכתב ידו את כל פרטיו הרבים של הדו"ח ואף שירטט על אתר את הסקיצה (ת/2), ומשבחר כאמור הנאשם שלא לאמת את ע.ת. 1 עם הגירסה ששוטר אחר כביכול ביצע את האכיפה באירוע, אין לי אלא, בכל הכבוד, לדחות את גירסת הנאשם בעניין זה.

ואשוב לגוף האירוע:

מעדותו של הנאשם עצמו עולה כי הוא אכן היה מצוי עם מכוניתו בסמיכות רבה מאוד לקו הצומת בנתיב הימני מתוך שניים - דהיינו היה הוא בנתיב שבו מותרת (אליבא דכל הדעות) נסיעה אך ורק בכיוון ישר.

אף אין מחלוקת כי הנאשם לא נסע ישר אלא פנה שמאלה בצומת זה וזאת אגב כך שהוא עוקף עם מכוניתו טור של מכוניות שנהגיהן המתינו לפניה שמאלה.

מעדותו של הנאשם עולה - כך לגירסתו - כי הוא איננו זוכר אם נהג הרכב הראשון או השני לפני קו הצומת איפשר לו, לדבריו, להשתלב.

אלא שעל כך יש לומר שאם היה זה נהג הרכב הראשון והנאשם השתלב לפניו, אזי ממה נפשך?! הרי במצב זה בהכרח הנאשם נכנס לצומת שלא מן הנתיב המותר.

ובמילים אחרות: אם אין טענה בפי הנאשם כי נהג הרכב הראשון לא עמד בצומת המרומזר שלא בסמוך לפני קו הצומת, ואם טוען הנאשם כי עקף אותו לפניו, אין לך אלא מסקנה מתבקשת שכניסת הנאשם לצומת היתה מן הנתיב הימני, ואז פנה שמאלה - כלומר ביצע את האסור.

כך או כך: אני נותן אמון בעדות השוטר - כביטוייה בנסיבות שפורטו בדו"ח ת/1 ואף באופן קוהרנטי בסקיצה ת/2 - כי

הנאשם לא השתלב עובר לקו הצומת אלא נכנס לצומת מהנתיב הימני ורק אז פנה שמאלה (בניגוד למותר כאמור).

לציין אגב כי השוטר הקפיד כך מסתבר לכתוב באופן מדוייק ואובייקטיבי את תגובת הנאשם על אתר (והנאשם אישר זאת) .

על פי תגובת הנאשם על אתר, תוכנת הניווט ברכבו של הנאשם ("ה"וויז") הורתה לו שם לדבריו לפנות שמאלה ולדבריו ביקש הוא מרכב אחר לעבור, וכן תגובה נוספת מפי הנאשם (והנאשם אישר שאמר לשוטר גם זאת) לפיה פעל "בתום לב" וכי "המשטרה רשעים" (ציטוט מדברי הנאשם).

אסביר לנאשם כי אף אם נהג רכב אחר בטור ארוך של כלי הרכב שנהגיהם ממתנים בסבלנות לפניה שמאלה, מאפשר לנאשם להיכנס לפניו, אין פירושו שהנאשם רשאי לבצע עבירה של כניסה לצומת שלא מן הנתיב המותר. (ואגב, גם אין פירושו שלנאשם דרור לקפח את אותם נהגים שממתנים כאמור בסבלנות מאחור ואשר הם לא נשאלו או נתנו את הסכמתם).

אמירתו הספונטנית של הנאשם על אתר לפיה הוא פעל לדבריו "בתום לב" כאשר כביכול לפתע בשלב זה הורה לו ה"וויז" לפנות שמאלה (ואגב, הנאשם לא ציין אם ה"וויז" הורה לו גם מבעוד מועד עוד לפני כן - טרם הגיע לקירבת הצומת - לפנות בהמשך שמאלה), מחזקות במידה לא מעטה את גירסת התביעה בתיק זה, בקשר עם העיתוי והמיקום של פעולת הנאשם.

באמירת אגב כללית בלבד ובמישור כללי בלבד ניכר כי ראוי אולי שייאמר לגבי מקרים כגון אלה כי טוב יעשו נהג או נהגת - שאולי טעו הם בדרכם, או שאולי היו הם טרודים ולא שמו מבעוד מועד לאשר נחוץ לצורך התקדמותם לייעדם, או שנוכחו הם "לפתע" לדעת מתוכנת הניווט שלהם כי עליהם לבצע פניה ברגע האחרון, או שהחליטו הם מסיבה כלשהי לשנות דרכם ברגע האחרון - כי יתכבדו נא וימשיכו במקרה שכזה עד לצומת או עד למחלף הבא ושם יעשו במידת הצורך סיבוב כחוק ואז יגיעו בדרך חוקית ובטוחה לייעדם, וזאת במקום לבצע עבירת תנועה או לגרום הפרעה, לגרום עיכוב, או לגרום סיכון לנהגים אחרים.

ובמילים אחרות: את מחיר הטעות בדרך, מחיר הבילבול, מחיר ההיזכרות ברגע האחרון, וכיוצ"ב, אין צריכים נהגים אחרים לשלם בביטחונם, בזמנם, בעיכובם, או בספיגת הפרעה בתנועה בדרכם, אלא, תחת זאת, יתכבד הנהג שטעה, או שהיה מבולבל, או שנזכר ברגע האחרון, לשלם הוא מחיר פעוט של המשך נסיעה כאמור עד לצומת או המחלף הקרוב ושם כאמור יתקן בדרך חוקית ובטוחה את טעותו.

לסיכום: בהינתן בתיק נתון זה דבר אי סתירת גירסת השוטר והאמון שמצאתי ליתן בגירסת השוטר (כאשר אף לא נעלם מעיני כי עסקינן בעדות יחידה מטעם התביעה) ובשים לב לפרטיה של עדות השוטר הן במלל והן בסקיצה - ובהינתן גם המיכלול הנוסף שהובא בפני ונותח לעיל - מוצא אני כאמור לקבוע שהתביעה הוכיחה כדבעי את עובדות כתב האישום בתיק זה.

הנאשם מורשע לפיכך בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' כסלו תשע"ה , 30 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.